

Име

Държавно лесничество "Пловдив", административна принадлежност РУГ Пловдив. Лесоустройствен проект 1999 година, ревизионен период 1988-1997.

Местонахождение

ДЛ "Пловдив" носи името на град Пловдив, където се намира седалището му. На север от него се намира ДЛ "Хисар", на запад ДЛ "Кричим", на юг-югоизток ДЛ "Асеновград" и на югозапад ДЛ "Хвойна" и ДЛ "Михалково".

Територията на ДЛ "Пловдив" се намира в Пловдивска област и обхваща отчасти или изцяло пет общини със съответните землищата в тях, а именно:

Община гр.Пловдив: гр.Пловдив;

Община гр.Съединение: гр.Съединение, с.Найден Герово, с.Драгомир, с.Церетелево, с.Неделево, с.Царимир, с.Любен, с.Правище, с.Ролям Чардак, с.Малък Чардак;

Част от община "Родопи": с.Яврово, с.Добралък, с.Руен, с.Куклен, с.Брестник, с.Белацица, с.Гълъбово, с.Цар Калоян, с.Дедево, с.Бойково, с.Ситово, с.Лилково, с.Брестовица, с.Храбрино, с.Извор, части от землищата на селата Чурен и Скобелево, с.Оризаре, с.Кадиево, с.Цалапица, с.Ягодово, с.Първенец, с.Марково, с.Брани поле, с.Крумове, с.Златитрап;

Част от община "Марица": с.Скуtare, с.Рогош, с.Маноле, с.Ясно поле, с.Царацово, с.Войводиново, с.Калековец, с.Крислово, с.Бенковски, с.Войсил, с.Труд, с.Строево, с.Костиево, с.Граф Игнатиево, с.Трилистник, с.Радиново, с.Динк, с.Ман. Конаре, с.Желязно;

Част от община гр.Стамболийски: гр.Стамболийски, с.Йоаким Груево.

Географско положение

Територията на ДЛ "Пловдив" се намира предимно в Централните Родопи и отчасти в Горнотракийската низина. Горите и горските площи са разположени по северните склонове на Родопския дял "Чернатица" и само малка част от тях в равното Пазарджишко-Пловдивско поле. Държавното лесничество има неправилна форма с дължина от север на юг около 56,2 км и ширина от изток на запад около 36,6 км.

Релеф

В морфографско отношение районът на лесничеството обхваща западната част на Рило-Западно родопското сводово-блоково издигане и малка част от Централно-средногорската морфоструктура (Горнотракийската низина). Лесничеството има твърде разнообразен релеф - от равнинен, през хълмисто-ридов до ниско-, средно- и високопланински във високите части на Западните Родопи.

По-голямата част от горските комплекси (94,1%) заемат северните склонове на Западните Родопи – по-точно родопския дял "Чернатица", който представлява огромен наклонен на изток блок, дълбоко нарязан от сложна долинна система. Характерни за съвременният релеф на планината са широките и плоски върхове и заоблени била. Северния край на "Чернатица" се заема от такова плоско билно равнище, лежащо на 1500-1600 м надморска височина, покрито с горска и тревиста растителност.

В полите на планината се е оформил един шлейф с хълмисто-ридов характер, който се отделя от типично планинската част на Родопите с понижението около селата Гълъбово, Цар Калоян, Извор и Храбрино.

За разлика от заоблените и добре очертани била, склонове се спускат стръмно към връзаните в тях водни течения, а на места са силно скалисти, урвести и отвесни. Надморската височина варира от 300 до 1950 м, като средната надморска височина на дървопроизводителната площ е 1200 м.

Горите от горския фонд, намиращи се в Горнотракийската низина, заемат 5,9% от площта на лесничеството. Горнотракийската низина се е формирала в по-ново геоложко време. Тя представлява един плосък едностранен гребен, с лек наклон на изток. Липсата на високи речни тераси и наличието на обширни алувиални наноси придават характерната равнинност на областта - особено Пазарджишко-Пловдивското поле, където е и районът на лесничеството. Една много малка част от горите се намират в полите на ниските планински хребети, с които Средна гора постепенно се слива с Горнотракийската низина.

Средната надморска височина на ДЛ "Пловдив" е около 1150 м. Най-висока точка е връх "Модър" с надморска височина 1992 м. Крайречната ивица на река Марица обхваща много обширен район със средна надморска височина 150 м. За конкретна най-ниска точка може да се определи подотдел 161 "2" със 133 м н.в., който се намира в най-източния край по поречието на реката.

Таблица № 1

за разпределението на дървопроизводителната площ според наклона на терена

Степен на наклона	Площ в хектари	%
равно (0-4)	1314,6	4,7
полегато (5-10)	1437,2	5,2
наклонено (11-20)	8291,6	29,7
стръмно (21-30)	13207,8	47,3
мн.стръмно (над 31)	3669,2	13,1
Общо:	27920,4	100,0

Хидроложки условия

Районът на ДЛ "Пловдив" се отличава с голяма гъстота на хидрографската мрежа (1.65 км на 1 кв. км площ) . Всичките водни течения на територията на лесничеството се намират във водосборния басейн на река Марица.

Река Марица пресича лесничеството от запад на изток през Пловдивското поле, като навлиза в територията му след землището на с. Ново село преди гр.Стамболийски, минава през гр. Пловдив и след землището на с. Маноле излиза от него. Дължината ѝ в тази част е около 37 км. Тече в широко пясъчно легло с много разклонения и меандри и на места образува острови (източно от гр.Пловдив). Бреговете са стабилизирани с диги и растителност. Марица е най-многоводната българска река с постоянен воден дебит. Най-високите ѝ води обикновено са през април-май, а най-ниските през септември-октомври. Тя няма особено голямо значение за лесничеството, поради малката площ на горите разположени край нея и отдалечеността от основните горски комплекси. Преминавайки през територията на лесничеството река Марица приема следните притоци:

Река Въча е най-големият десен приток. Тя протича през много малка част от лесничеството. Дължината ѝ е не повече от 7 км, а речната долина е широко разлята, на места разделена на ръкави и пресечена с мрежа от напоителни канали. Има постоянен воден дебит. Най-високите води също са през април-май, а най-ниските през септември.

Река Търмръш извира в подножието на връх Модър и тече в северна посока. Дължината ѝ от изворите до вливането в р.Марица преди гр.Пловдив е около 34 км. В планинската част на реката брегове са много стръмни, често с грамадни отвесни скали. Леглото е каменисто, с много прагове и водопади. Дебитът на реката е сравнително постоянен, но през август-септември силно намалява. Поради силно пресечения терен, пролетно време има пороен характер и по бреговете се образуват големи свлачища. В долното си течение реката протича през Пловдивското поле, бреговете са ниски. Водите на река Търмръш са каптирани и се използват за водоснабдяване на гр. Пловдив.

Река Луковица извира в подножието на Черни връх и приема водите на множество по-малки и по-големи реки и дерета. Влива се в река Чая извън лесничеството, а последната е приток на р.Марица. Тя е с непостоянен дебит, макар че не пресъхва. Пълноводна е през пролетта, докато в края на август и септември водите ѝ силно намаляват. В района на лесничеството тече главно през букови гори, а бреговете са стръмни, на отделни места скални и урвести. Водите ѝ имат пороен характер и на отделни места, където бреговете са нестабилни се свличат.

Освен изброените водни течения в района има още много по-малки по размер реки и долове, подхранващи големите реки и обогатяващи хидрографската мрежа от дясната страна на река Марица. В хълмисто-предпланинската част на Родопите са се образували някои къси и по-маловодни водни течения като Изворска река, Бърков дол, Цигански дол и други.

Река Стряма е най-големият ляв приток на р.Марица, която протича през района на лесничеството. Навлиза в територията му между селата Калековец и Стряма, протича на юг до с.Трилистник, след което завива на югоизток до вливането си в река Марица.

Дължината ѝ в този участък е около 18 км. Тя има постоянен воден дебит. Най-високите води обикновено са през април-май, а най-ниските -август-септември. Леглото е пясъчливо, бреговете са стабилизирани с диги и растителност, но при преминаването си през Горнотракийската низина тя се разделя на ръкави и губи голяма част от водите си от изпарение и изкуствено напояване.

Река Пясъчник навлиза в лесничейството северно от с. Любен, след язовирната стена на язовир "Пясъчник". Дължината ѝ на територията на ДЛ "Пловдив" е около 34 км. Поради това, че протича през равното Пловдивско поле, леглото ѝ е с малък наклон, разделено на няколко ръкава и пресечено от напоителни канали. Влива се в р. Марица близо до гр.Пловдив. Дебитът ѝ зависи от изпускателя на язовир "Пясъчник", а нуждата от напояване определя и количеството вода, което протича през различните сезони.

Геоложки строеж

Геоложкият строеж и петрографски състав на района е много разнообразен. ДЛ "Пловдив" попада в Рило-Западно родопската морфоструктурна област. Характерно за района е, че наред със старата кристалинна основа на масива, се разкриват и по-млади образувания, лежащи върху старите скали. В градежа на Западните Родопи преобладават старите плутонични скали - гнайси, кристалинни шисти, мрамори, но има и обширни лавни покривки и палеогенни наслаги.

Главното нагъване на родопската кристалинна основа е станало към края на Палеозоя. При по-късното тектонско развитие на масива са се образували три големи антиклинали, които имат обща кристалинната основа. Територията на лесничейството попада в Северно-родопската антиклинала.

В обхвата на ДЛ "Пловдив" се разкриват скалите на родопската надгрупа, които изграждат северните склонове на Централните Родопи. Това са най-разнообразни гнайси, шисти, амфиболити и мрамори.

Малък район от най-северната част на лесничейството попада в Средногорско-Крайщидската морфоструктурна област, с характерните за нея плутонични масиви, създадени между късната Креда и Палеогена.

Петрографският състав в района на лесничейството твърде разнообразен. Представен е от метаморфни скали - различни видове гнайси, мрамори и кристалинни шисти, смесени с мусковитови, биотитови и гнайсошисти; от вулканични скали – риолити; от интрузивни скали – гранити; от седиментни скали - главно варовици и кватернерни наслаги от пясъци и чакъли.

Климатични условия

Според класификационната схема на Събев и Станев (1963), територията на ДЛ "Пловдив" се намира в Европейско-континенталната климатична област, в Преходно-континенталната климатична подобласт и обхваща три климатични района, а именно:

Климатичен район на Източна Средна България (западна част)

Този район е много обширен, но лесничейството обхваща малка част от него в северната си част. Теренът е доста хомогенен и представлява една равнина със средна надморска височина около 300 м. Климатът е доста топъл. Зимата е мека, пролетта започва рано и е сравнително топла, лятото е горещо, а есента е по-топла и от пролетта. Средната температура за януари е около 0°C, с чести затопляния под влияние на Средиземноморските циклони. Сумата на валежите е най-малка - 100-150 мм. Само около 30% от валежите са от сняг. Снежната покривка не е устойчива и се задържа 15-20 дни. Благодарение на меката зима, температурите бързо се повишават и още в началото на март средната денонощна температура на въздуха се задържа устойчиво над 5°C. Добър показател е и факта, че късните пролетни мразове се прекратяват обикновено около 6 април, като най-късната дата е до 5 март. Валежите през пролетта са по-големи от тези през зимата и достигат 120-170 мм. Най-топлият летен месец е юли, когато средната температура на въздуха е 23,3°C. Валежите се запазват като количество - 120-180 мм, но поради високите температури на въздуха твърде често повърхностните слоеве на почвата (2-10 см) остават с много малко влага. Особено добре това се чувства през втората половина на лятото, когато настъпват чести засушавания. Есента идва късно - едва в края на октомври температурата на въздуха спада под 10°C. Независимо от това, първите есенни мразове настъпват рано - около 12-октомври. Сумата на валежите намалява и е около 120-160 мм. Времето през

този сезон е най-тихо. През този период се появяват мъгли, които са слаби, бързо се разсейват и се появяват през не повече от 9 дни за целия сезон.

Общо взето, районът е доста. Режимът на валежите в западната част на климатичния район на Източна Средна България силно е повлиян от околните планински вериги и затова в този район падат сравнително малко валежи. Вегетационният период е около 6,5-7 месеца.

Северно-родопски нископланински климатичен район

Този климатичен район заема северните склонове на Централните Родопи с надморска височина от 300 до 1000 м. Значителните разлики в надморската височина създават и значителни различия в климатичните условия. Зимата е по-студена - средната температура за януари е от 0 до -2°C. Валежите през зимата са 110-140 мм, като над 50% са от дъжд. Снежната покривка е по-устойчива само в най-високите части, където се задържа до 60-70 дни, докато в по-ниските части дните със сняг не са повече от 40. Пролетта настъпва по-късно - средната денонощна температура на въздуха се задържа трайно над 10°C едва към 30 април. Тя е сравнително хладна, но няма условия за късни интензивни мразове. Валежите през този сезон са по-големи и достигат 140-225 мм. Лятото е относително хладно - средната температура през август е около 18,0°C. Сумата на летните валежи е 160-210 мм. Тук не се забелязват характерните за равнината засушавания, но въздушната и почвената влага силно намаляват в края на август месец. Есента и в този климатичен район е по-топла от пролетта. Средните температури спадат под 10°C след 11 октомври, а първите есенни мразове се появяват достатъчно късно, за да не влияят отрицателно на растителността. Сумата на валежите през този сезон е между 125 и 185 мм. През месец октомври е най-тихото време. Вегетационният период за района е около 5,5-6 месеца.

Планински климатичен район

Планинският климатичен район заема най-високите части на лесничейството над 1000 м н.в. Разликите в надморската височина определят големите разлики в климатичните условия и в този район. Топлинните условия се определят почти изключително от надморската височина. Средната температура за януари на 1000 м н.в. е -2°C / -3°C, докато в най-високите части спада под -6°C / -8°C. Валежите през зимата са от 150 до 280 мм, предимно от сняг. Снежната покривка е устойчива и се задържа в зависимост от надморската височина от 70 до 200 дни. През този сезон духат най-силните ветрове. Пролетта настъпва с голямо закъснение, като не само април, но и началото на май имат зимен характер. Тя се отличава с голяма облачност и мъгливост. Сумата на валежите през този сезон е от 190 до 300 мм. Лятото е късо и хладно. Средната температура през юли на 1500 м н.в. не е по-висока от 13-14°C. Сумата на летните валежи е от 190 до 320 мм. Есента е по-топла от пролетта, по-суха и с повече слънчеви дни. Сумата на валежите е между 190 и 320 мм.

Изобщо Планинският климатичен район се характеризира с едно изравняване на валежите по сезони. Температурните колебания са доста големи, но няма условия за образуването на абсолютни минимални или максимални температури. Характерен елемент са честите силни ветрове. Вегетационният период за района е от 4,5 до 8 месеца.

Данни за температурата на въздуха и за количеството на валежите са представени съответно в *Таблица № 2* и *Таблица № 3*.

Таблица № 2
за температурата на въздуха

Климатичен район с надморска височина в метри	Средна годишна температура	Средна годишна абсолютна минимална	Средна годишна абсолютна максимална
Климатичен район на Източна Средна България (западна част) (200-300 м н.в.)	11,5	-32,8	44,5
Северно-родопски нископланински климатичен район (300-1000 м н.в.)	9,0 / 10,6	-24,1 / -34,0	36,2 / 39,6
Планински климатичен район (1000-1700 м н.в.)	3,7 / 8,7	-23,5 / -34,0	30,6 / 36,5

Таблица № 3
за количеството на валежите

Климатичен район с надморска височина в метри	Сума валежи годишно в мм	Месец максимална валежна сума	Месец минимална валежна сума
Климатичен район на Източна Средна България (западна част) (200-300 м н.в.)	500-610	VI	VIII
Северно-родопски нископланински климатичен район (300-1000 м н.в.)	755-855	VI	VIII-IX
Планински климатичен район (1000-1700 м н.в.)	900-970	VI	VIII-IX

Почви

На територията на ДЛ "Пловдив" се срещат шест основни почвени типа - канелени горски, кафяви горски, планинско-горски тъмноцветни, чернозем-смолници, хумусно-карбонатни и наносни. Канелените горски почви са предимно излужени, кафявите горски почви са представени с трите си подтипа - тъмнокафяви, преходни и светлокафяви, а от наносните почви в района на лесничейството се срещат алувиални, алувиално-ливадни и ливадно-блатни.

Таблица № 4
за разпределението на дървопроизводителната площ по почвени типове

Типове горски почви	Площ в ха	%
алувиална	22,0	0,1
алувиално-ливадна	320,8	1,1
алувиално-блатна	18,9	0,1
чернозем-смолница	686,6	2,5
канелена горска излужена	3354,5	12,0
кафява горска тъмна	7160,3	25,6
кафява горска преходна	12650,0	45,3
кафява горска светла	936,9	3,4
планинско-горска тъмноцветна	204,9	0,7
хумусно-карбонатна	2565,5	9,2
Всичко:	27920,4	100,0

Общо ерозионни процеси в една или друга степен са се развили върху площ от 819,8 ха, което представлява 2,9% от площта на лесничейството.

Растителност

Според класификационната схема на типовете горски месторастения, територията на ДЛ "Пловдив" попада в Тракийска област - подобласти Западни Родопи и Горна Тракия. Във вертикално отношение горските масиви са разположени в два пояса със съответните им подпояси, а именно:

T-I - Долен равнинно-хълмист и хълмисто-предпланински пояс на дъбовите гори (0-700 м н.в.)

T-I-1 - Подпояс на крайречните и лонгозни гори (0-700 м н.в.)

В този подпояс са разположени 1,3% от дървопроизводителните площи. Естествените насаждения в подпояса на крайречните гори са представени от влаголюбиви видове - бяла върба, бяла и черна топола и черна елша, на места смесени с акция, бряст и джанки.

Повечето от създадените култури са тополови - клон И-214, Агате и други. Освен тополи тук се намират и отделни акациеви култури или издънкови акации, които са залесявани вероятно с противоерозионна цел. Има и една култура от метасеквоя и една от полски ясен, смесен с гледичия и летен дъб.

T-I-2 - Подпояс на равнинно-хълмистите дъбови гори (0-500 м н.в.)

В този подпояс са разположени 15,9% от дървопроизводителните площи. Издънковите насаждения преобладават - над 80% от общата площ на подпояса. Основните дървесни видове, които дават облика на горите в този подпояс са дъбовете - зимен дъб, благуна, цер, космат дъб и по-ограничено летен дъб. Част от смесените дъбови

насаждения са започнали да съхнат от трахеомикоза. Тук се намират и единични липови и брястови насаждения, в повечето случаи смесени воден габър, зимен дъб, габър, мъждрян и други. Върху най-стръмните и девастирани терени, естествената горска растителност се състои от насаждения с преобладание на космат дъб, мъждрян и келяв габър, смесени със зимен дъб, благуни, габър, бряст и други. Под склопа на част от естествените насаждения келявият габър е образувал подлес, който заема до 50% от площта. Като подлес на места се явяват и много храстови видове - шипка, драка, глог, дрян и други.

Създадените култури са предимно черборови. Бялборовите култури се среща по-рядко и в повечето случаи са смесени с черен бор и издънкови дъбове. Състоянието им не е добро и културите постепенно се изместват от естествената дъбова растителност. На по-влажни месторастения са внасяни зелена дуглазка, американски ясен, шестил и горскоплодни. Тук се намират и голяма част от акациевите култури и издънковите насаждения от акации, които са се получили вследствие издънковото стопанисване на този дървесен вид. В последните години предимство се дава на залесяванията с дъбове, главно зимен дъб и благуни.

Т-I-3 - Подпояс на хълмисто-предпланинските смесени широколистни гори (500-700 м н.в.)

В този подпояс са разположени 3,4% от дървопроизводителните площи. Естествената растителност заема над 85% от този подпояс. И тук основни дървесни видове са дъбовете, с водещо място зимният дъб. Появяват се вече и отделни габърви и букови насаждения. Зимният дъб формира предимно чисти и смесени издънкови насаждения. В състава му с по 2-3 десети участват сребролистна липа, габър, бук, клен, мъждрян, горскоплодни и други. Една голяма част от насажденията с смесени без преобладание на определен дървесен вид и са съставени освен от зимен дъб, габър и бук, още от мъждрян, бряст, клен, сребролистна липа с единично участие на горскоплодни - брекиня, киселица, дива круша, джанка и други. Под склопа на насаждения се е настанил подлес предимно от келяв габър и мъждрян, който заема 10-60% от площите им. Келявият габър на места е образувал и самостоятелни насаждения. Единично в подпояса се срещат 100-120 годишни семенни насаждения от бук.

Културите, създадени в подпояса на хълмисто-предпланинските гори, са предимно бялборови, но и черборовите са с доста голяма площ. Боровите култури обикновено са смесени с по 2-3 десети издънкови дъбове, габър, сребролистна липа, мъждрян, бреза и други. Освен борови, тук на свежите месторастения са създадени и култури от зелена дуглазка. По-ограничено в този подпояс са създавани и широколистни култури, главно акациеви, които са престарели и силно суховършат.

Т-II - Среден планински пояс на горите от бук и иглолистни (700-2000 м н.в.)

Т-II-1 - Подпояс на нископланинските гори от горун, бук и ела (700-1200 м н.в.)

В този подпояс са разположени 33,9% от дървопроизводителните площи. Естествената растителност заема над 85% от площта на този подпояс. Тя е представена основно от чисти и смесени букови насаждения, които заемат над 60 % от площта на подпояса. В зависимост от изложенията и надморските височини в по-ниските части на пояса се срещат горунови насаждения, а в по-високите райони се появяват и иглолистни насаждения.

Насажденията с преобладание на зимен дъб се срещат предимно на припечните склонове, на по-ниските надморски височини и на канелени горски почви в този подпояс. Те са предимно издънкови, чисти или смесени с бук, габър, сребролистна липа и други, с участие в състава единично или с по 1-2 десети на клен, мъждрян, трепетлика, космат дъб, воден габър и горскоплодни. На някои места под склопа на насажденията се е настанил подлес от леска, люляк, келяв габър и мъждрян. Семенните горунови насаждения са единични и не са в добро състояние. По-голямо значение в подпояса имат семенните букови насаждения. Издънковите букови насаждения са по-млади, на места са смесени с трепетлика, явор, планински ясен, офика и брекиня от горскоплодните. Като подлес тук най-често се явява леската. В издънковите букови насаждения естественото възобновяване е незначително. Някои от тях са получени вследствие на заглушени от тях култури, затова в състава им участват изкуствено внесени бял бор, черен бор, смърч и други. Единично в този район има естествени насаждения от габър, трепетлика и сребролистна липа.

От иглолистните (25% от площта на подпояса) преобладават бялборовите и на места смесените елово-борово-буковите насаждения. По-рядко се срещат смърч и черен бор.

Като подлес освен леската, тук често се появява и смрика. На места под склопа е залесявано със смърч за подпомагане на естественото възобновяване или за създаване в двуетажни насаждения. Тук е мястото да споменем и естествените черборови насаждения, които се появяват върху почви с висок карбонатно съдържание и следи от варовиковите жили и петна в скалната основа.

Основните дървесни видове, от които са създадени повечето култури, отново са иглолистните, но черният бор вече отстъпва мястото си на белия бор, който заема 80% от всички създадени в подпояса култури. По-рядко тук е залесявано със зелена дуглазка и смърч. Иглолистните култури са смесени с издънки от бук, габър, зимен дъб и по-рядко с бреза.

Т-II-2 - Подпояс на среднопланинските гори от бук, ела и смърч (1200-1700 м н.в.)

В този подпояс са разположени 44,2% от дървопроизводителните площи. Обликът на естествената растителност в този подпояс се дава от иглолистните насаждения. Белият бор заема около 70% от площите. В състава на формираните от него насаждения често се срещат по 1-2 десети бук и ела, които хвърлят много семена и обикновено подраства под боровите насаждения е смесен елово-буков. Елата и смърча в този район участват предимно в смесени насаждения заедно с белия бор, бука и единично черен бор, ива, явор, шестил и други високопланински видове. Освен иглолистните тук все още се срещат семенни букови насаждения. Единично в подпояса все още се появяват отделни издънкови насаждения от зимен дъб. Като подлее тук преобладава смиката, но пълнотата и не надвишава 10-20 % и не оказва никакво вредно влияние върху подраства или младите дървостои.

Както при насажденията в този подпояс, така и при културите основният дървесен вид е белия бор. Смърчовите култури са създавани в много гъсти схеми (1x1 м), но въпреки това растежът им е много добър. Единично се срещат чисти култури от зелена дуглазка, бук или ела. Характерно за всички култури в този подпояс е, че до голяма степен са смесени с фиданки от естествен произход.

Т-II-3 - Подпояс на горнопланинските смърчови гори (1700-2000 м н.в.)

В този подпояс са разположени 1,3% от дървопроизводителните площи. Естествената растителност е представена почти изцяло от чисти и смесени с бял бор смърчови насаждения. Единично се срещат и бялборови насаждения. Като единични дървета в насажденията се срещат още ела, ива и бреза. Двуетажни насаждения няма, подлес липсва и почти навсякъде има подраст от смърч, по-рядко ела и бял бор. В изредените части на насажденията се среща хвойна и много рядко леска.

Културите заемат около 10% от площта на подпояса и са съставени основно от бяла мура и смърч.

Таблица № 5

Разпределение на площта по дървесни видове

Дървесни видове	Сегашен състав		Бъдещ състав	
	Залесена площ в ха	в %	Залесена площ в ха	в %
Бял бор	9200,3	33,5	8290,5	29,8
Смърч	2305,8	8,4	2960,0	10,6
Черен бор	605,5	2,2	2084,1	7,6
Ела	576,3	2,2	814,3	2,9
Бяла мура	14,0	0,1	15,9	0,1
Веймутов бор	0,1	-	0,1	-
Зелена дуглазка	31,9	0,1	31,7	0,1
Атласки кедър	0,6	-	106,5	0,4
Метасеквоя	0,2	-	0,2	-
Бук	6887,4	25,1	7376,0	26,4
Червен дъб	13,8	-	30,8	0,1
Зимен дъб	3376,8	12,4	3139,2	11,2
Летен дъб	132,7	0,5	177,3	0,6
Благун	359,5	1,3	433,4	1,6
Цер	193,5	0,7	219,0	0,9
Габър	97,8	0,3	91,9	0,3
Бряст	34,8	0,1	19,9	0,1
Полски бряст	2,7	-	1,9	-
Трепетлика	143,8	0,4	84,8	0,3
Явор	1,6	-	3,2	-
Бреза	8,2	-	10,1	-
Мъждрян	135,6	0,5	60,5	0,3

Орех	1,5	-	1,5	-
Акация	277,8	1,0	302,3	1,2
Космат дъб	1227,4	4,4	488,5	1,8
Келяв габър	1445,6	5,3	383,5	1,3
Айлант	0,9	-	10,1	-
Бадем	0,4	-	0,4	-
Брекиня	-	-	1,5	-
Върба	22,8	0,1	12,1	-
Воден габър	82,5	0,3	14,6	-
Гледичия	4,3	-	4,3	-
Елша	9,4	-	1,0	-
Ива	3,7	-	0,9	-
Конски кестен	0,6	-	0,6	-
Клен	4,3	-	5,7	-
Полски клен	6,2	-	1,0	-
Круша	6,6	-	7,5	-
Дребнолистна липа	3,7	-	6,5	-
Едрolistна липа	7,9	-	8,4	-
Сребролистна липа	67,6	0,3	345,8	1,2
Люляк	0,2	-	-	-
Череша	0,1	-	0,4	-
Черница	0,7	-	0,7	-
Чинар	2,3	-	2,3	-
Явор негундо	0,4	-	-	-
Американски ясен	5,7	-	4,8	-
Планински ясен	0,5	-	12,0	-
Полски ясен	6,9	-	8,3	-
Балзамична топола	-	-	0,8	-
Бяла топола	5,1	-	0,5	-
Черна топола	9,4	-	1,9	-
тп I-214	210,1	0,8	314,5	1,1
тп Regenerata	4,7	-	-	-
тп Vernirubens	0,5	-	5,6	-
тп Agathe	8,2	-	16,0	0,1
Врб И-4/59	-	-	4,5	-
Копривка	0,3	-	0,2	-
Киселица	-	-	1,4	-
Ракита	5,2	-	-	-
ВСИЧКО	27556,4	100,0	27920,4	100,0

Характеристика на горския фонд

Общата площ на горския фонд на ДЛ "Пловдив" е 29607,9 ха. На земи извън горския фонд са създадени или са се самозалесили 2086,7 ха гори, за които е съставен отделен лесоустройствен проект.

Таблица № 6

Разпределение на общата площ по вид на земите

Вид на земите	Площ в ха	%
Залесена площ	27556,4	93,1
Незалесена дървопроизводителна площ	364,0	1,2
Недървопроизводителна площ	1687,5	2,7
Горски пасища	-	-
ОБЩО:	29607,9	100,0

Таблица № 7

Разпределение на общата/залесената площ по вид на горите

Вид на горите	Площ в ха	%
Иглолистни	13400,5 / 12910,0	45,3 / 46,8
Широколистни високоствъблени	3067,5 / 2993,3	10,4 / 10,9
За реконструкция	4713,5 / 3562,7	15,9 / 12,9
Издънкови за прерастване	-	-
Издънкови за превръщане	7800,4 / 7571,6	26,3 / 27,5
Нискоствъблени	270,7 / 250,3	0,9 / 0,9
Тополови	355,3 / 268,5	1,2 / 1,0
ВСИЧКО:	29607,9 / 27556,4	100,0

Разпределението на горите и голите горски площи по групи гори и функции е дадено в Таблица № 8.

Таблица № 8

Разпределение на общата площ по групи гори и функции

Групи гори	Иглолистни		Широколистни		Всичко	
	обща площ	залесена	обща площ	залесена	обща площ	залесена
ДС Функции	2169,9	2106,9	8416,6	7723,0	10586,5	9829,9
Защитни	8254,8	7954,8	4684,9	4009,9	12939,7	11964,7
Рекреационни	2919,6	2797,3	3093,6	2901,6	6013,2	5698,9
Защитени	56,2	51,0	12,3	11,9	68,5	62,9
Други	-	-	-	-	-	-
Общо ЗРЗТ	11230,6	10803,1	7790,8	6923,4	19021,4	17726,5
Общо ДСФ+ЗРЗТ	13400,5	12910,0	16207,4	14646,4	29607,9	27556,4
Горски пасища	-	-	-	-	-	-
ОБЩО	13400,5	12910,0	16207,4	14646,4	29607,9	27556,4

В лесоустройственият проект от 1988 година е предвидено общо ползване в размер на 521060 куб.м (средно годишно 52106 куб.м), от което 20520 куб.м годишно от главни сечи и 31586 куб.м годишно от отгледни сечи и санитарни сечи. Отсечени са общо 280426 куб.м (средно годишно 28043 куб.м) или 53,8% от предвиденото. Изпълнението от главни сечи е 83585 куб.м (ср. год. 8359 куб.м) или 40,7%, а от отгледни и санитарни сечи 196841 куб.м (ср. год. 19684 куб.м) или 62,3% от предвиденото. Настоящото лесоустройство предвижда общ добив от 620985 куб.м с клони или средно годишно 62099 куб.м – 33973 куб.м добив от главни сечи и 28126 куб.м от отгледни и санитарни сечи.

Санитарно състояние на гората

Санитарното състояние на горите в ДЛ "Пловдив" е сравнително добро. Повреди са установени на 6,4% от залесената площ на лесничейството. Изключение правят само някои престарели семенни насаждения, които са загнили, издънковите дъбови насаждения, които често суховършат и част от иглолистните култури, които имат предимно механични повреди.

Най-висок процент повреди в лесничейството са установени при дъбовете: зимен дъб – 23,2%; благун – 24,0%; цер – 32,0%, а при летния дъб повредените насаждения надвишават 60%. Дъбовете суховършат и страдат от трахеомикоза. Повредите при буковите насаждения се дължат главно на биологическото отслабване и появилите се гнилоты в престарелите насаждения и не надвишават 2,9%. По-малък е процентът на заболяемост при културите. Предимно боровите култури са изпотрошени от снеголом или снеговал. При акациевите насаждения и култури на места се забелязват по-сериозни суховършия, особено ако са намират на почви с високо карбонатно съдържание. Келявият габър и косматият дъб в районите около селата са засегнати сериозно от козята паша.

Засегнати от **суховършия** са 12,2% от всички гори в лесничейството. Силни суховършия са установени предимно по южните склонове на по-бедни, сухи или ерозирани месторастения. Засегнати от суховършия са някои бялборови и смърчови насаждения и бялборови култури. На много места е започнал да съхне и черния бор, който е сравнително по-сухоустойчив дървесен вид. Суховършат и голяма част от дъбовете, както и влаголюбивите зимен и летен дъб, така и сухоустойчивите благун, цер и космат дъб. При тях суховършията често са вследствие на заразяване с трахеомикоза, рак на клоните и други болести.

Голямата опасност при дъбовете идва от заразяването на отслабналите биологически дървостои с **трахеомикоза**. Причинители на тази болест по дъбовете са редица гъби от род *Seratocystis*. Главен преносител на болестта се явява Дъбовият беловинояд. На 3,0% от площта на лесничейството са установени заболявания от трахеомикоза. **Холандската болест** по бряст е трахеомикоза, причинена от несъвършената форма на гъбата *Graphium ulmi*, която от години масово го унищожават.

Около 1,3% от насажденията в лесничейството страдат от **гнилоты**. Загнили са 70 годишни издънкови букови насаждения в нископланинския подпояс и 90-130 годишни семенни букови насаждения в среднопланинския подпояс. Засегнати от гниене са както

някои издънкови зимендъбови насаждения, така и 100-110 годишните семенни насаждения в отдел 471. Освен широколистните, в лесничейството има загнили и иглолистни дървостои: смърч (във високопланинската част) и единично бял бор.

От **ветроломи** и **ветровали** в лесничейството страдат само няколко бялборови насаждения и култури. Повредените от **снеголоми** и **снеговали** дървостои в лесничейството не са много - общо 0,8% от залесената площ. Снеголом е установен в 35-40 годишни бялборови култури и едно черборово насаждение.

При направените лесопаталогични наблюдения не са забелязани масови нападения от **насекоми**. Само в отделни насаждения е установен голям процент нападения по листата, а именно: гъботворка по зимния дъб, педомерка по бука, борова процессионка по черноборовите насаждения. Установени са и други видове повреди, като самодивска метла по елата, мразобойни, мана, хлороза по акацията на карбонатни почви, рак по клоните на дъба, механични повреди от падащи камъни и пръст от активирани свлачища и други.

Най-много са установените нарушения от незаконна сеч – 1221 броя. Много сериозно е положението и с незаконната паша, която показва обезпокояващо постоянство. Положението с нарушенията от браконieri на дивеч е интересно, като през целия период броят на съставените актове е сравнително висок (общо 242 нарушения), а е регистрирано само едно убито животно. Случаите на разораване на горски площи са общо 34, като са разорани общо 3 дка.

Пожарите са общо 23, като половината са през 1993 година. За 9 от тях е установено, че са умишлени палежи на горски площи. Тогава е опожарена и най-много горска площ. Общо са опожарени 998 дка.

Освен тези нарушения са съставяни и актове за незаконно бране на гъби и билки. При тези случаи опасността идва преди всичко от унищожаването на находищата в резултат на неправилно бране. Не малък проблем е и чупенето на клоните на липовите дървета при бране на липов цвят.

Странични ползвания

Таблица № 9

За страничните ползвания

Странични ползвания	Мярка	Предвидено по ЛУП (1988-1997) средногодишно	Реализирано средногодишно	Предвидено по ЛУП (1999-2008) средногодишно
Паша - площ	хектари			16879,9
Едър добитък	брой			16050
Дребен добитък и кози	брой			79236 2789
Сено	тона			29
Горски плодове	тона			10
Билки	тона			12
Гъби	тона			20

Информацията в лесоустройствения проект за предвидените и реализираните странични ползвания през ревизионния период е непълна и не може да бъде анализирана.

Защитени територии

В района на ДЛ "Пловдив" са обявени следните защитени природни обекти:

Историческо място "Лещенско" - обявено със заповед № 775/19.10.1979 на КОПС, с площ 9,3 ха. На това място е изграден паметник на загинал партизанин от бригада "Г.Димитров".

Историческо място "Четърлъка-Пещерата" - обявено със заповед № 357/09.02.1973 на МГГП, с площ 1,0 ха. Партизански лагер на бригада "Г.Димитров".

Историческо място "Голица" - обявено със заповед № 775/19.10.1979 на КОПС, с площ 55,2 ха. На това място е изграден паметник, обозначаващ сражение между Партизанска бригада "Г.Димитров" и жандармерията.

Историческо място "Тикла кула-Брянвщица" - обявено със заповед № 775/19.10.1979 на КОПС, с площ 3,0 ха. Лобно място на Апостол Георгиев Злачев (Ненчо) –партизанин от бригада "Георги Димитров".